

Sygn. akt II K 28/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: sekr. sąd. Monika Recka

Przy udziale prokuratora ---

Po rozpoznaniu w dniu 01 kwietnia 2015 r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tczewie przeciwko K. M., synowi S. i J. z d. G., ur. (...) w G.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 15 grudnia 2014 roku w T. na ulicy (...) kierował samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości: 1,11 mg/l (2,32 promila), będąc uprzednio dwukrotnie skazanym prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Kartuzach sygn. akt VI K 787/05 i VI K 128/06 oraz wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. sygn. akt SG 346/07 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości;

t.j. o czyn z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

I. oskarżonego K. M. uznaje za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 (ośmiu) lat;

III. na mocy art. 49 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych);

IV. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym 70,00 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 400,00 zł (czterysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 28/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.12.2014 r. ok. godz. 2340 oskarżony K. M. kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) ulicą (...) w T.. Oskarżony został zatrzymany przez patrol funkcjonariuszy Policji. Został zbadany urządzeniem elektronicznym na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Okazało się, że miał 1,11 mg (o godz. 2355) i 1,10 mg (o godz. 010) alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: notatka urzędowa - k. 1, 7, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym - k. 2, świadectwo wzorcowania - k. 3, tabela przeliczeniowa - k. 4, protokół zatrzymania osoby - k. 5, wyjaśnienia oskarżonego - k. 10v)

Oskarżony ma 28 lat, jest kawalerem, posiada jedno dziecko. Ma wykształcenie zawodowe, jest kucharzem. Nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu matki.

Oskarżony był wcześniej czterokrotnie karany:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 22.12.2005 r. w sprawie VI K 787/05 został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę ograniczenia wolności, którą zamieniono na karę pozbawienia wolności,
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 27.04.2006 r. w sprawie VI K 128/06 za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy czym następnie zarządzono jej wykonanie, karę grzywny oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, jak również świadczenie pieniężne,
3. wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. z dnia 19.11.2007 r. w sprawie SG 346/07 za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny polegający na zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat oraz podanie wyroku do publicznej wiadomości,
4. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 25.06.2012 r. w sprawie X K 54/11 za czyn z art. 278 §1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności i karę grzywny z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby.

(dowód: oświadczenie oskarżonego - k. 10, karta karna - k. 13-14, 39-40, odpis wyroku - k. 30-32, 35-36, 37)

Oskarżony słuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości. Nie kwestionował żadnych okoliczności faktycznych swojego czynu. Tego dnia pił wódkę, potem przespał się w samochodzie a że poczuł się lepiej postanowił wrócić ok. 50 km do N. z T.. Oskarżony nie składał wyjaśnień w toku postępowania sądowego

(wyjaśnienia oskarżonego - k. 10v)

Sąd zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy, sprawstwo i wina oskarżonego nie budziły żadnych wątpliwości.

Wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane za wiarygodne w całości. Oskarżony nie kwestionował okoliczności objętych znamionami czynu zabronionego. Pozostałe podawane przez niego okoliczności nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wyjaśnienia oskarżonego korelują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności notatką urzędową oraz protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, w szczególności protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości, świadectwa wzorcowania, dane o dotychczasowej karalności oskarżonego z Krajowego Rejestru Karnego oraz odpisy orzeczeń. Dokumenty te zostały sporządzone i uzyskane zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby, ich treść nie budziła żadnych wątpliwości sądu, jak również nie była kwestionowana przez strony.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego przekraczało wartość określoną w art. 115 § 16 k.k. Nie budził wątpliwości fakt, że oskarżony kierował samochodem w ruchu lądowym, tj.

na drodze publicznej. Czyn z art. 178a § 1 k.k. można popełnić zresztą nie tylko na drodze publicznej, ale wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów.

Jednocześnie oskarżony był wcześniej trzykrotnie prawomocnie skazywany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Kartuzach w sprawach VI K 787/05 i II K 128/06 oraz Wojskowego Sądu Garnizonowego w G. w sprawie SG 346/07, wobec czego jego czyn należało zakwalifikować z art. 178a § 4 k.k.

W tym stanie sprawy zachodziły wszystkie przesłanki odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn i nie zaistniały jednocześnie w sprawie żadne okoliczności wyłączające winę bądź bezprawność występku popełnionych przez oskarżonego.

Przy określaniu rodzaju i wymiaru kary sąd kierował się wskazanymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające w zakresie społecznej szkodliwości czynu w szczególności rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności popełnienia występu, pobudki i motywację oskarżonego, popełniającego jedno z najbardziej potępianych w społeczeństwie przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz postać zamiaru.

Czyn z art. 178a § 4 k.k. zagrożony jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonego przemawiał stopień nietrzeźwości w chwili popełnienia przestępstw. Wprawdzie stan nietrzeźwości kierowcy stanowi jedno z ustawowych znamion przestępstwa z art. 178a § 1 w zw. z § 4 k.k., jednakże sąd podzielił w całości pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1973 r. w sprawie V KRN 27/73 opublikowany w OSNKW 1973/11/141, w oparciu o przepis art. 145 § 1 d.k.k., zgodnie z którym stan nietrzeźwości kierowcy, pomimo że należy do ustawowej istoty czynu, to w sytuacji, gdy stopień nietrzeźwości sprawcy jest znaczny, winien być przez sąd traktowany jako okoliczność obciążająca. W ocenie sądu orzekającego w niniejszej sprawie stanowisko to jest nadal aktualne, także przy ocenie okoliczności popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Kierowanie każdym pojazdem wymaga pełnej sprawności psychomotorycznej – czujności, napięcia uwagi i zdolności do natychmiastowego prawidłowego reagowania na zmieniającą się sytuację na drodze. Tymczasem – jak dowodzą liczne badania, już nawet małe ilości alkoholu powodują w organizmie człowieka istotne zaburzenia sprawności funkcji intelektualnych, percepcji i uwagi, upośledzenie koordynacji ruchowej, osłabienie ostrości wzroku, zwężenie pola widzenia i akomodacji. Oskarżony decydując się na jazdę samochodem w tym stanie stwarzał poważne, realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Tym bardziej w tej sytuacji należało wziąć pod uwagę fakt, że stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego przekraczało czterokrotnie próg, od którego uważa się dany stan za stan nietrzeźwości. W ocenie sądu zachowanie oskarżonego było przejawem rażącej nieodpowiedzialności z jego strony. Decydując się na jazdę w tym stanie, oskarżony wykazał wyjątkowo rażące lekceważenie podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, brak poczucia odpowiedzialności, a także brak poszanowania dla prawa.

Pomimo, że fakt uprzedniego prawomocnego skazania za czyn art. 178a § 1 k.k. został odzwierciedlony w treści znamion czynu z art. 178a § 4 k.k. nie można było zapominać, że oskarżony był wcześniej trzykrotnie skazywany za kierowanie pojazdami w stanie nietrzeźwości, a nawet odbywał z tego powodu karę pozbawienia wolności. Fakt trzykrotnego ostrzeżenia oskarżonego i niewyciągnięcia przez niego żadnych z tego wniosków należy ocenić wyjątkowo krytycznie i uznać, że przemawia za wymierzeniem oskarżonemu surowej kary.

Jako okoliczność obciążającą należy niewątpliwie uznać uprzednią karalność oskarżonego. Oskarżony nie tylko dopuszczał się przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji ale również czynów skierowanych przeciwko innemu dobru prawnemu. Pomimo orzeczenia i odbycia kar pozbawienia wolności zdecydował się ponownie dopuścić przestępstwa. Świadczy to o wysokim stopniu demoralizacji oraz potrzebie zastosowania surowej sankcji.

Natomiast jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu występu w toku dochodzenia i złożenie wyjaśnień zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 4 k.k. sąd wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Sąd uznał że kara w tym wymiarze odpowiada stopniu społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Sąd uznał, że z uwagi na wysoki stopień winy oskarżonego oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu jedynie wymierzenie kary pozbawienia wolności za dany czyn zapewni realizację dyrektyw wymiaru kary i unaoczní oskarżonemu nieopłacalność takiego postępowania, dając nadzieję na to, że w przyszłości w podobny sposób się nie zachowa.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. sąd miał obowiązek orzeczenia w stosunku do oskarżonego także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Środki karne, w tym zakaz prowadzenia pojazdów, mają przede wszystkim zadanie prewencyjne. Przesłanką stosowania tego środka karnego jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdów przez oskarżonego. Zakres, a także czas trwania tego środka karnego zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy w szczególności na podstawie rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym kryterium będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy. Im większe jest to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. R. legis środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnej podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24.04.1982 r. w sprawie V KRN 106/82 opublikowanym w OSNPG 1982/8/108 i w wyroku z dnia 25.08.1989 r. w sprawie V KRN 195/89 opublikowanym w OSNPG 1990/2/17). Rozpatrując powyższe okoliczności w przedmiotowej sprawie wskazać należy, że oskarżony w rażącym stopniu naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w stanie znacznej nietrzeźwości kierował pojazdem w ruchu lądowym, na drodze publicznej. Jak wynika z zebranych dowodów czynem swoim oskarżony wykazał zatem wyjątkowo rażące lekceważenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony, mając świadomość swojego stanu, bezpośrednio po wypiciu znacznej ilości alkoholu, kierował samochodem stwarzając realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i wykazał się rażącym brakiem odpowiedzialności i brakiem poszanowania dla prawa. W tej sytuacji jedynie środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na bliski maksymalnym dopuszczalnemu okresowi, tj. 8 lat spełni cele określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. Należy podkreślić, że w czasie wykonywania kary pozbawienia wolności okres orzeczonego środka karnego nie biegnie (art. 43 § 3 k.k.).

Jednocześnie sąd zastosował środek karny z art. 49 § 2 k.k., tj. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł stanowić będzie dodatkową dolegliwość dla oskarżonego i tym bardziej uzmysłowi mu nieopłacalność popełniania występków. Określając wysokość tej kwoty, sąd uwzględnił z jednej strony podmiotowo – przedmiotową charakterystykę popełnionego przestępstwa, z drugiej zaś strony sytuację rodzinną, majątkową i możliwości uzyskiwania dochodów przez oskarżonego. Zdaniem sądu, uiszczenie przez oskarżonego tejsze kwoty mieści się w granicach jego możliwości finansowych, skoro uprzednio uzyskiwał dochód z pracy za granicą. W ocenie sądu środek karny w tak określonym wymiarze wywrze pożądaný wpływ na oskarżonego, a nadto zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości.

W ocenie sądu tak wymierzona oskarżonemu kara, określona zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej, nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości występkę przez niego popełnionego oraz wywrze na niego prawidłowy wpływ wychowawczy i zapobiegawczy, wdroży go do przestrzegania porządku prawnego, w szczególności w odniesieniu do przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, czyniąc jednocześnie zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto kara ta nie wykracza poza rzeczywistą potrzebę i w opinii sądu w prawidłowy sposób uwzględni wszystkie elementy decydujące o jej wymiarze. Będzie ona stanowiła zatem dla oskarżonego stosowną dolegliwość.

Mając na uwadze fakt, że oskarżony jest osobą młodą i zdrową, brak było podstaw do zwolnienia go od kosztów procesu w jakiegokolwiek części.